

Szalai Zsolt
ők elmennek, én idejövök

idők súlya
költöz-
tetőautók
alatt be-
roppant
járdákon
botoz a bácsi

elrendeződik
a kavicsör-
melék is-
meretlen re-
pedésekben
ismert gyomok
idén is

feltöretnek – lábak nyomán

fákról pottyánó diók,
az utca sorfákra metszve,
a földek is felszántva némelyütt,
a meggyütt az elmenőre gondol,
a ház előtt többé meg nem állóra –
borvirágos jókedv után
jégvirágszirmokra szakad a lélek

nem elmondhatók többé
már nem hallható kocsmai anekdoták,
benszorult a hang a söntésben,
csak a kipirult arc, türelmes szem,
a mosoly az, ami befogadó

egy besétálhatatlan faluban
készítesz képeket,
de nincs az a felbontás;
már eleve retusált itteni múltad,
és hiába nagyítod, nem érted,
miért hiteles (inkább díjköteles) a térképmásolat

hallatlan történetek aszályos idejébe száradsz

a szomszédba már nem mész dunai halért,
lassan a csatornán is lábon kelsz át,
eltömíti az időt az avar; magasodó nemes nyárfák
levelei mállanak el a mederben, nem olvasol a fák kérgéről,
előled rejtve az égyűrűk, hiába reszketsz,
nem mesél neked a kivágott, százéves szederfa sem

más emléke helyére nem tolakodhatsz,
olyan idők helyén laksz,
amelyeket őrizni nincs többé kedv, erő, élet,
nincs évszám, igazolt tény,
csak megérthető hiány

azoknak, akik maradnak, akiknek a bánya
nem az emlékezés metaforája,
akiknek éhezés és szomjúság, létező háború

nagyobb fejadagért, több kenyérért odaadtuk a cukrot,
mondja csak, miközben kaszálni tanít, de inkább felejtené,
mi megy át az agyvérgáton

csak a másik hiányzik,
aki már távolabb,
akivel halsz, együtt élsz,

akiért jössz,

hazamész.